

KIS HÍR

KATICZA. (Lásd a 226. l.)

KATICZA JÓ BARÁTJA,

vagy:
A törött kávéskanna.

(Két képpel.)

I.

MAMA azt mondja, hogy ha rög-
tön nem jössz le, nem kapsz
ebédet," szólt egy vörös haju,
izmos, mintegy tizenkét éves fiu egy
fekete fürtű, duzzogó arczu kis leány-
hoz, ki roppant kétségbeesetten ült egy
ócska ház első emeleti szobájának sötét
zugában.

Ez az ócska ház a főváros egyik
félreeső, piszkos utcácskájában állott
s oly csunya, szomorú külsejű volt,
hogy bizony hinni sem lehetett, hogy
ott valaki boldognak érezhette volna
magát. Mintha azt mondta volna az
ócska ház: „De hiszen! Probálja csak
meg valaki, hogy vidám lesz, míg ben-
nem lakik! Majd kifogok én rajta. Tisz-
togathatnak, surolhatnak, a mennyt
tetszik, nem használ az, mert falaim
már harmincz esztendő óta nem voltak
ujra festve; ablakaim oly kicsinyek s
oly kis számmal vannak, hogy rajtok
a napfény soha sem férhet be a szo-
bákba, csak a por és a füst; a lépcső
minden foka töredezett, úgy hogy szé-
pen nyakát törheti rajta mindenki; a
padlódeszka mind rothadt, némelyik már
egészen hiányzik is; az ajtók, ablakok
mind csikorognak s ha egy kis szél fuj,
úgy besivit a szobákba, hogy szegény
Katicza szinte reszket félelmében.“

Kellemetlen, csunya, vén ház! És
ebben kellett laknia szegény Katiczának,
kinek pedig ugysem volt semmi öröme
a világon, nem volt barátja, még ját-

szótársa sem! És épen most még szo-
morubb volt, mert nagynénje roppan-
tul megharagudott reá, mivel nem akarta
bevallani, hogy ő törte el azt a drága
aranyos kávéskannát. Pedig Katicza
igazán nem törte el, hanem igenis el-
törte Samu, a néni tulajdon fia, a ki
oly gonosz volt, hogy bűnét be nem
vallotta, hanem hagyta a gyanút
Katiczára esni. Samu urfi pedig jól
tudta, hogy ő maga a bűnös; tegnap
délután, mikor anyja nem volt otthon,
Samu barátunk ott kutatgatott a po-
hárszékben sütemény után s ügyetlen
levén, födre ütötte a drága kávéskan-
nát, hanem mivel senki sem látta,
Samu barátunk egészen ártatlan pofát
vágott s így a gyanu a házuknál élő
szegény rokonra, a kis Katiczára esett.

Szegény Katicza könnyes szemekkel
s bánatosan ült ott a zugban; ócska,
kopott ruhácska volt rajta, bizony meg-
látszott, hogy a néni csak kegyelemből
tartja szegény árvát. Katicza tudta, hogy
Samu a bűnös s azért most, mikor a
fiu jött, hogy lehívja ebédelni, hara-
gosan nézett reá s nem felelt szavaira.
Samu tehát újból megszólalt:

„No, egymásután! Menjünk!“

„Nem megyek!“ szólt Katicza duz-
zogva.

„De mamám haragudni fog! kü-
lönben is azt mondta, hogy megver,
ha estig be nem vallod, hogy te törted
el a kávéskannát.“

„Én nem törtem el, közel sem jártam
a pohárszékhez. Nem bánom, akarhogy
ver a néni, ha meg is öl, — de én nem
törtem el a kannát! nem törtem el!“

„No jól van, én nem bánom. Hanem a te helyedben én bizony azt mondanám, hogy igenis eltörtem, — már csak azért is azt mondanám, hogy a verést elkerüljem.“

„De akkor hazugságot mondanék, hazudni pedig nem szabad; Berki bácsi mondta, hogy nem szabad és én nem is fogok hazudni soha.“

„A mint tetszik! Hanem akkor tartsd készen a hátadat a verésre.“

„Oh te csunya, rossz fiú! Te szörnyeteg!“

„Csak szitkolózzál! Majd megmondom mamámnak.“

„Bánom is én! Tőled minden kitelik. . . tudom, hogy a kávékannát is te törted el, te pajkos, te gonosz fiú! Bizonyosan ott kutatgattál a pohárszékben és ügyetlen voltál, mint rendesen; most pedig én szenvedek miattad. . .“

Katicza ezt hevesen és hangosan kiáltá, de szava hirtelen elakadt, midőn az ajtónál egy magas, szikár, sárga bőrű és sovány arcú asszony jelent meg, ki annyira hasonlított Samu urfihoz, hogy mindenki rögtön fölismerte benne a derék urfi anyját és Katicza nénjét.

„Már megint durczáskodol, Katicza?“ szólt az asszony fenyegető hangon. „Már megint heveskedel?“

„Mama!“ szólt gyorsan Samu urfi. „Katicza azt mondja, hogy ő nem törte el a kannát.“

„Samu, menj ki, menj az ebédlőbe,“ szólt anyja.

A fiú látta anyja arcán, hogy most nem jó lesz közel maradni; iparkodott tehát mentül gyorsabban kijutni

a szobából. Mikor a fiú kiment, Judith asszony — így hívták, becsukta az ajtót s így szólt a kis leányhoz:

„Hallgass ide, Katicza! A kannát más nem törhette el, csak te, vagy Samu; mivel pedig Samu délelőtt iskolában volt, tehát te egyedül voltál a szobában és így világos, hogy te törted el.“

„Kedves néni, én nem törtem el.“

„Még mindig tagadod?“

„De mikor igazat beszélek!“

„Ott a sarokban van a nádpálcza, hozd ide!“

„Oh, kedves néni! Ne verjen! Oh, ne verjen!“ szólt Katicza könyörögve.

„Hozd ide a nádpálczát, ha mondom!“

„Kedves néni! ne verjen! Jó leszek, megteszek mindent amit kíván, szorgalmas leszek, sohasem fogok veszekedni Samuval. . .“

„Hozd rögtön ide azt a nádpálczát?“

Katicza lassan a sarokhoz ballagott s előhozta a rettegett nádpálczát. Szegény kis leány! Bizony keserves dolog volt büntetést szenvednie, mikor egészen ártatlannak tudta magát; hanem, tudja isten, én magam mégis inkább lettem volna az ő helyén, mint a Samu urfién.

„Még egyszer és utoljára kérdelek, bevallod-e, hogy te törted el a kannát?“ kérdé Judith asszony.

Katicza nem felelt s az ütések csakhamar záporoként hullottak a szegény leányka hátára. pedig a hova Judith

(Folytatása a 230. lapon.)

BERKI BÁCSI . . . HALLÓTTA, MINT SZENVED SZEGÉNY KATICZA. . . . (Lásd a 230. l.)

AZ ÚJ RUHA. (Lásd a 231. l.)

(Folytatás a 227. laphoz.)

asszony ütött, ott meglátszott a nyoma még három nap múlva is. Hiába sirt, könyörgött a kis leány, a kegyetlen asszony csak verte tovább, míg végre szegény Katicza a földre rogyott és zokogva kiáltá:

„Néni . . . ne verjen már . . . bevallom . . . én törtem el.“

„Ahá! kivallod végre, ugy-e? Tudtam én, hogy megunod a makacskodást. Most szedd rendbe magadat, és jöjj le azonnal az ebédhez.“

Amint a néni kiment, Katicza még keservesebb zokogásra fakadt.

„Oh, miért is mondtam, hogy én törtem el . . . hiszen ezzel hazugságot mondtam“ . . . szólt magában. „Nekem kell szenvednem, mikor Samu a bűnös! Ezután majd rossz leszek . . . hiszen úgy is semmit sem ér, ha jó vagyok, még verést kapok érte.“

Nagy volt Samu urfi csodálkozása, mikor megtudta anyjától, hogy Katicza már bevallotta, hogy eltörte a kannát. Samu nem szólt kukkot sem, hanem ilyenformát gondolt:

„Ezt ugyan okosan tette Katicza . . . most már legalább senki sem fog reám gyanakodni . . . csak hogy Katicza ezzel hazudott . . . ha Berki bácsi tudná, hogy Katicza hazugságot mondott, azt hiszem, mindjárt vége volna köztük annak a nagy barátságoknak.“

Hanem most már ideje megmondani, ki volt Berki bácsi, kit oly gyakran emlegettek s kit Katicza a legelső embernek tartott a világon.

Berki bácsi egy már jó idős ur

volt, ki Judith asszony házában bérelt lakást, — három szép szobát, melyek közül egyik a dolgozó-szobája volt, a másik a vendégszoba, a harmadik pedig a hálószoba. Berki bácsi nagyon tudós ember lehetett, mert dolgozó-szobája tele volt könyvekkel s mindenféle gyűjteményekkel, kitömött állatokkal s ezerféle olyan dologgal, aminek más ember még a nevét sem ismeri. És Berki bácsi nagyon megszerette a kis Katiczát, mert a mint dolgozó-szobájában csendesen irt vagy olvasott, sokszor hallotta, mily keservesen kell szenvedni a szegény árva leánykának a gonosz nénitől, pedig Katicza oly kedves, jó gyermek volt! Berki bácsi tehát sokszor bevitte magához mutatott neki képeket s egyéb érdekes tárgyakat, oktatta sok szépre s így lassanként egészen megbarátkoztak és bizonyosra lehetett venni, hogy Katicza, ha a házban sehol sem található, bent van Berki bácsinál s ott játszik vagy tanul.

Katiczának az volt a legnagyobb gyönyörűsége, ha bent lehetett a bácsinál; csak itt érezte magát jól, mert csak Berki bácsi bánt vele szeretettel. Szegény kis leányka árván maradt és szegényen s a nagynénje könyörületből vette magához és a többi rokonoknak megígérte, hogy „teljesíteni fogja kötelességét“ a gyermek nevelése körül.

Hanem hát a kötelesség teljesítése nagyon sokféle lehet s aki szeretet nélkül teszi, az csak olyan dolgot mivel, mint a ki falat épít, szépen egymásra rakja a téglát, de nem tesz közéje ragaszt s a fal az első szélviharban ösz-

szeomlik.
Katiczáva
lomra, sz
mindezt
s így a
sorsa vol

De h
hez, — e
szólt Kati
„Az
itthon.“

„Tu
kozva, va

„Az

kezik ha

Azért, ho

tál bünt

hogy ne

külön bü

abból fo

beszélni

hogy ha

neki mo

vele bes

amit m

neked!“

Sze
ijedtebe
is álmo
nak oly
örökre
nádpálc

szeömlik. Így volt Judith asszony is Katiczával; tanította őt, intette szorgalomra, szelidségre, nyájasságra, — de mindezt durván, szeretet nélkül tette s így a kis leánynak nagyon keserű sorsa volt a háznál.

De hogy visszatérjek elbeszélésemhez, — ebéd után Judith asszony így szólt Katiczához:

„Azt tudod, hogy Berki bácsi nincs itthon.“

„Tudom,“ felelt Katicza, csodálkozva, valjon mit akar ezzel a néni.

„Azt is tudod, hogy ma este érkezik haza. Most tehát figyelj reám. Azért, hogy eltörted a kannát, már kaptál büntetést; de mivel azt mondtad, hogy nem törted el, tehát hazudtál, ezért külön büntetést érdemelsz, és e büntetés abból fog állani, hogy magad el fogod beszélni Berki bácsinak, mit tettél és hogy hazudtál; ez lesz a legelső, a mit neki mondani fogsz és ha merészelnél vele beszélni, anélkül, hogy azt tennéd, amit most parancsoltam. — akkor jaj neked!“

Szegény Katicza halásápadt lett ijedtében, — ilyen büntetésről még nem is álmodott, . . . elmondani Berki bácsinak oly bűnöket, melyekért bizonyosan örökre megharagszik . . . ez rosszabb a nádpálcánál!

(Vége követk.)

A Z U J R U H A.

(Képpel a 229. l.)

Uj ruhát kapott Matildka,
Mint hó, oly fehér vala.
A legszebb ruhácska volt ez,
Melyet láttok valaha.

Fodor, csokor ékesíté
A ruhát köröskörül,
Képzeltetni, ennek Tilda
Milyen nagyon megörült.

Még az nap elment sétálni
Az erdőben egyedül
S fünek-fának mutogatva
Kincsét, egy bük alá dül.

Hűvös volt a bükfa árnya,
Vad méh dongott föl s alá —
Im egyszerre kis Matildot
A buzgóság elnyomá.

Olyan helyesen elaludt,
Mint ölben a csecsemő.
Aludt, aludt — s hogy fölébredt:
Jaj mi ez? Mi rettentő!

No hiszen, szép sorsra jutott
A csokros, fódros ruha!
A puhája mind kemény lett
S mind kemény, ami puha!

Szörnyüségés zöld pécsetek
Viritottak rajta ott —
Próbálgatta kidörzsölni,
Ámde célhoz nem jutott.

A szomszédban öreg béka
Nagybölcsen ezt brekegte:
„Lányom, hogy ha uj ruhád van,
Ne sétálj az erdőbe!“

EBBEN A NAGY MELEGBEN.

Hiszen tudom, hogy volt már
 A jelennél forróbb nyár,
 Mely hevével megól;
 De a hányszor itt jár
 A szörnyű forró nyár,

Apa, mama s a kis lány
 Nem tudja, hogy hanyadán
 Van a nagy melegtől.

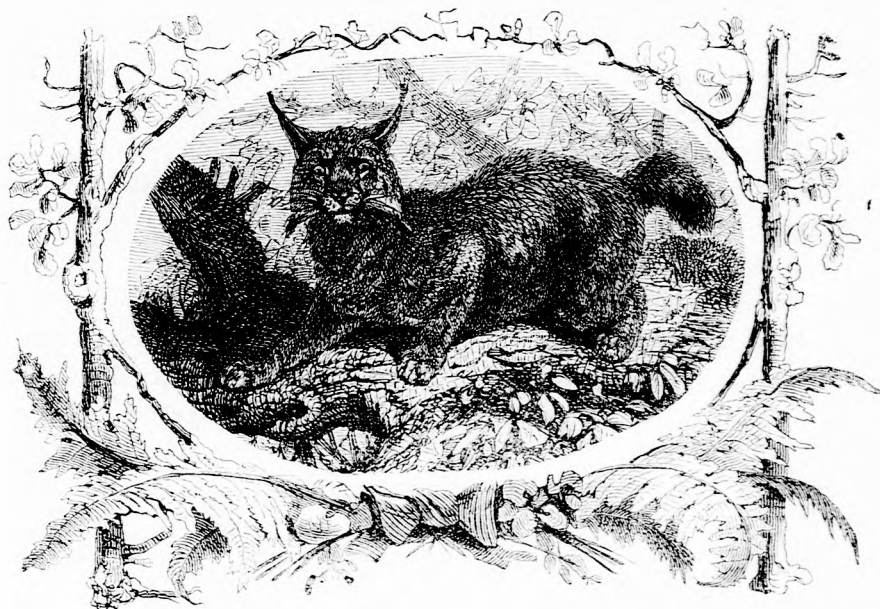
— Fran

fák már
 zeledezt.
 asszony
 nőt fris
 ván: „ö
 csokorja
 Egyik-m

APRÓ KÉPEK AZ ALLATVILÁGBÓL.

Hiúz.

Füle bojtos.
Farka rojtos.
Kicsi álla.
Nagy szakállá.

Orra fényes,
Szeme éles —
Azért kényes.
Talán bizony innen lett,

Hogy kapott hiú-z nevet?

AZ IBOLYÁRÓL.

— Francziából fordítá Külley Dalma. —

Egy kis leány egyszer mamájával a Luxemburg-kertben sétálgatott. Márczius havában volt, a fák már hajtani kezdetek, a tavasz közeledett. A kert bemenetén egy szegény asszony ibolyát árult. Minden arra menőt friss virágaival kínált meg, mondván: „öt centime (mintegy 2 1/2 krajczár) csokorja és illatos, nagyon illatos!“ Egyik-másik ur vett is tőle, hogy a gomb-

lyukba tűzze, de a legtöbb elment mellette, a nélkül, hogy csak rápillantott volna, holott mégis oly szép volt, és a szegény árusnő folyton ismétlé: „illatos, nagyon illatos!“

„Mama,“ szölt a kis leány, „nem vennél nekem egy kis csokrot?“

„Örömet, piczikém,“ felelé a mama. És azonnal elővevén tárczájából öt centimet, azt a jó öregnek átadá, aki cserében, a kis leánynak, legszebb csokrát nyujtá. De ez alig tartá kezei közt, már is kezdé összetépni, kis kacsóival

szétszórván leveleit és szirmai, mintha csak réti fű lett volna. A mama meg akará akadályozni, de az árusnő őt megelőzvé felkiálta:

„Ah kisasszony, mit művel? Miért tépi széjjel szegény virágaimat?”

„Hiszen most az erylimek, miután megvettük öntől!” válaszolá a kis leány.

„Az igaz,” viszonzá a szegény öreg, „ön pénzért vásárolá meg a virágokat, és nem is tartja többre az öt centimenél, a mit nekem érte adott. De én, kisasszony, én szeretem őket, mert az Isten náluknál szende egyszerűségükben kedvesebbet nem teremtett, és ön szintugy szeretné azokat mint én, ha ugy ösmerné, és nem bírná megsemmisíteni.”

„De hiszen én ösmerem az ibolyát,” mondá a kis leány meglepetve, „én tudom, hogy se nem rózsa, se nem bodzavirág, se semmimás virág, mint épen csak ibolya.”

„Oh értem.” válaszolá a virág árusnő „ön ismeri az ibolya színét, alakját, leveleit és legfőljebb is ezek tetszenek önnek, — de tulajdonságát, lelkét hogy ugy mondjam, ezt kétségkívül nem ismeri és épen ez tenné kedvessé ön előtt.”

„Hát a virágnak is van jelleme?” kérdé a kis leány mamájától; „a virágnak is vannak lelki tulajdoai?”

„Hallgasd, mit mond neked ez a jó árusnő,” felele a mama, „ő bizonyosan jól ösmeri az ibolyának életét.”

„Akarja azt velem is megösmertetni?” kérdé a kis leány.

„Szívesen,” viszonzá a jó öreg, „mert az ember örömet szól arról,

ami szívét eltölti. De mindenek előtt, gyermekem, szíjja be ezen jó szagot, melyet kedves kis virágaim terjesztenek, ezen édes illatot.”

„Valóban, misem édesebb, kellemesebb ez illatnál.”

„Az ibolya mindamellett legkevésbé sem büszkerá. A helyt hogy fitogtatná magát, lehetőleg elrejtőzködik. A helyt, hogy előre tolazkodnék megbámultatni magát, mint a rózsa és a lilium teszi, melyeknek a napsugár és a világosság szükséges, csöndben, elvonulva nő fel a kisibolya a legsűrűbb árnyékban; lombos erdőkben, félreeső ösvényeken széles levelökkel takargatják magukat, kizárólag egymás közt, hogy ugy mondjam, családiasan élnek és nem kívánnak egyebet. A reggel harmatja, a hajnalnak faágakon keresztül törő sugara, — ez mind, a mire szükségük van. Én, ki önhöz szólok, a ki jól tudom, hol szeretnek tartózkodni, illatjukat besziva mintegy kikémelem, mert a jó szag elárulja, mielőtt a szem látná őket, és e kedves szerénység újabb bájjal gazdagítja. Ha virulásában, ugy szólván életén át élvezték az ibolyát, begyűjtik, átszűrik, hogy fentartsák illatát. Az illatszerészek kenőcsbe keverik, mely a haját szagosítja, és szeszt is készítenek a zsebkendő számára. Az ibolyának ezen kellemes szagát mindenki szereti, senkisem fél tőle, mert ép oly ártatlan, mint kedves, soha sem okoz legcsekélyebb főfájást, mint ez sok más illatnál meg szokott esni. S végre, ha ezen szegény, kis virág elhervad, elszárad, mert fájdalom! minden mulandó e világon, megmarad még

azoni erén
Ha ön, k
mamájána
vegyen e
tegye egy
tassa bent
ha nem i

rul öszs
gondolta
merülve
sajnálatt
szétszór
„G
asszony

azon erénye, hogy fájdalmunkat enyhíti. Ha ön, kedves gyermekem, köhög, ha mamájának láza, vagy torokfájása van: vegyen egy csipetnyit ezen virágból, tegye egy csésze meleg tejbe, áztassa benne és meglátja, hogy e kis virág ha nem is dicsekedhetik már sem szép-

séggel, sem illattal: hasonló azon érdemes és szent életü emberhez, ki elvesztvén ifjusága fényét, a jóságot, a szívnek örökös szépségét megtartja.“

„Oh igaz, igaz,“ mondá a kis leány, mikor az árusnö beszédjét elvégezte. „Tudtam, és mégis, mégis boto-

KERTÉSZ LEÁNYKA. (Lásd a 239. l.)

mul összetéptem, a nélkül, hogy reá gondoltam volna!“ És gondolataiba elmerülve, tünődve állt ott a leányka, sajnálattal nézvé az ibolyának földön szétszórt maradványait.

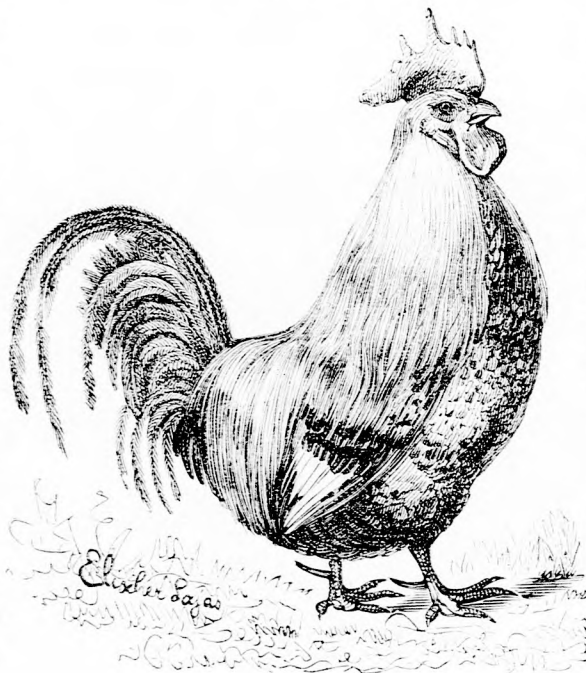
„Gyermekem,“ mondá a jó öreg asszony, látván bánatát, „itt van egy

másik ibolyacsokor. Fogadja el fáradságomért. Nemde, gondját fogja viselni?“

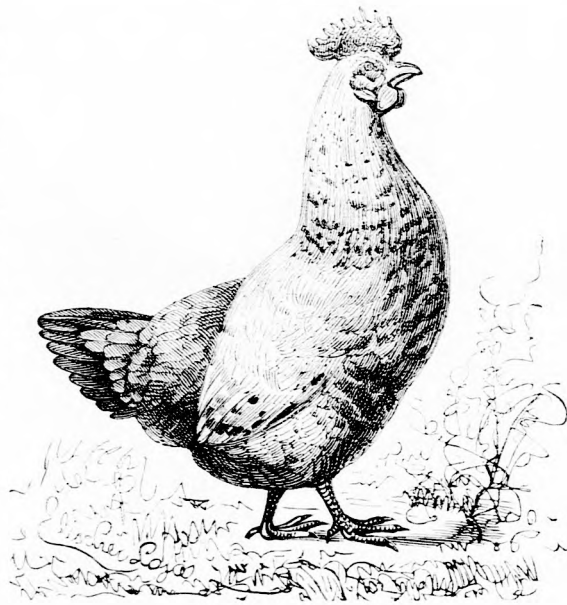
„És, ugy e bár gyermekem, soha sem követjél valamit ezentul — meg gondolatlanul.

A BAROMFI-UDVARBÓL.

Tiszteelt Forgó bácsi! Minapában hallottam, hogy egy borzas tyuk panaszkodott a „Kis Lap” olvasói előtt, mily rossz dolga volt neki, mint idegen származásnak köztünk magyar fajuak közt. Meghiszem, hogy igazat beszélt és sajnálom, hogy azon udvarbeli atyámfiai oly barátság-talanul bántak az idegennel; hanem bizony nem csoda, ha néha elvesztjük türelmünket, mikor látjuk, hogy a nagy majorságokból, hol pedig a legpompásabb élet van, miként szorítanak ki bennünket. Pedig hát mi magyar kakasok és tyukok mindenképen kielégítjük a gazdaszont és nem hiszem, hogy elenünk alapos

MAGYAR KAKAS.

MAGYAR TYUK.

kifogást lehetne tenni.

Nem vagyunk ugyan olyan hórihorgos magasak, mint a cochinchinai, de egészen kicsinyek sem; tollazatunk élénk színű s a hányan vagyunk, annyi-féle, míg más fajok többnyire mind olyan unalmas egyszínűek; tyukjainknak néha van szép bubjok, van köztük gatyás is; a magyar tyuk egy éven át 120—160 tojást ad, — kelle ennél több? kicsinyeit hiven kikölti, husa jóízű. És mindnyájan szerények vagyunk, kevéssel beérjük, hideget melegelet eltűrünk. Így hát dicsekvés nélkül mondhatom, hogy hasznos házi állatok vagyunk.

Van itt a mi udvarunkban is

egy ideg nagyon büszkén kedő ter igen szer taraja ki

Mag béimet F nak párt ajánlv alázatos

Kikerik magyar

PUPOS

— Falusi társ

ki nagy iskolából, hogy a végre ha totta öke kissé fut játszani nyári nap mig a leczke id hivja a p tozva sz egyikök

„Ho pos Peti, Álljuk e ezzel a s És a

egy idegen atyafi. egy malay-i kakas; nagyon magas, hosszú legény, igen büszkén tekint le reánk s nagyon verekedő természetű. így hát persze nem igen szeretjük. Tollazata barnás-vörös, taraja kicsi, lapos.

Magamat és tyukjaimat meg csibéimet Forgó bácsinak és kis olvasóinak pártfogásába ajánlva vagyok alázatos szolgája

Kikeriki Tarajos,
magyar kakas.

PUPOS PETI.

— Falusi történetek. —

Egész sereg kisebb-nagyobb fiurohant ki nagy zajjal az iskolából, örülve hogy a tanító végre hazabocsátotta őket s lehet kissé futkosni és játszani a szép nyári napon, — míg a délutáni lecke ideje megint az iskolába nem hívja a pajkos fiukat. Ugrálva és kiáltozva szaladtak végig a falun, midőn egyikök fölkiáltott:

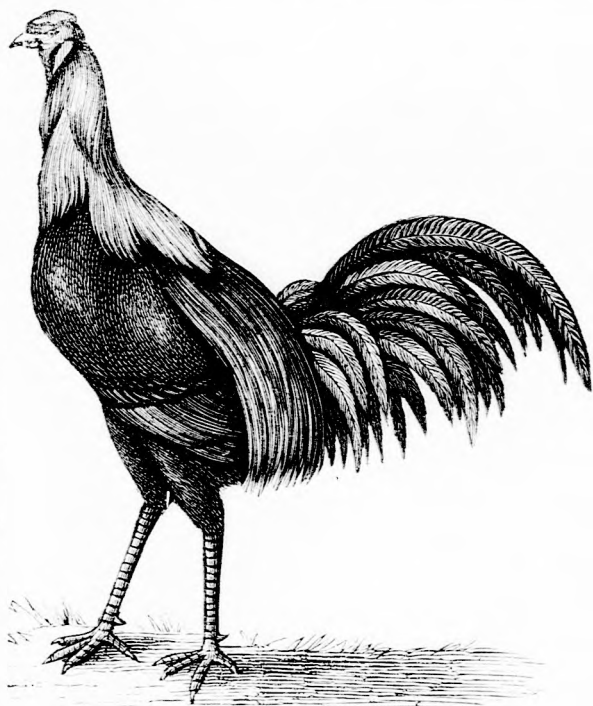
„Hohó! Nézzétek, ott jön a pupos Peti, lesz mindjárt jó multságunk. Álljuk el az utját és dobáljuk meg ezzel a sárral.“

És az egész csapat golyókat gyurt

a sűrű agyagos sárból s midőn az a fiu, kit pupos Petinek neveztek, közelebb jött, egész záporban hullt reá a kő és sárgolyó. A megtámadott fiu eleinte futással akart menekülni, de látván, hogy a támadó csapat utóléri, visszafordult s dühtől sápadtan a legszörnyűbb szitkokba tört ki üldözői ellen. lárházott, káromkodott és kis kutyáját, mely vele volt, a fiukra uszítgatta.

A pajkos fiuk roppantul mulattak ezen s majd megpukkadtak nevetőikben. Csak azért bántották, boszantották mindig a pupos Petit, hogy lássák, mikép dühöng, szitkozódik az a szegény, beteg, nyomorék fiu, kinek olyformátlan teste volt s ki tehetett lenségében oly szaporán tudta

szórni a szitkozódó szavakat. Minden szavára harsány nevetés volt a fiuk válasza s minden nevetést újabb dobálással kísérték. Egyszerre azonban hirtelen abbahagyták, mert egy csinos arczu, komoly tekintetű fiu lépett közéjük s boszusan szólt: „Ugyan fiuk, hát nem szégyenlitek magatokat? Ennyien rátámadtok egy szegény beteg nyomorékra!“

MALAY KAKAS.

„Micsoda? Te még védelmezni akarsz a pupos Petit?” szolt egyik fiu. „Látszik, hogy nem rég vagy a faluban, nem tudod mily gonosz ficzkó ez. Nincs a faluban senki, akinek valami bajt ne okozott volna. Nekem egy nagy kövel beütötte a fejemet.”

„Az én kis Juczi hugomra meg ráuszította kutyáját,” szolt egy másik.

„Jó jó, meghiszem, hogy van okotok panaszra,” szolt Károly, a Petit védő fiu; „de lássátok, az még sem illik, hogy annyian rátámadtok egy ilyen szegény betegre. Hagyjátok el, menjünk inkább a rétre labdázni.”

„Károlynak igaza van,” kiálták néhányan. „Menjünk labdázni, hagyjuk magára a pupos Petit.”

Az az elhatározás, hogy nem bántják tovább pupos Petit, nem épen valami kiváló nagylelkűség volt, mert pupos Petit azalatt, míg Károly a fiukkal alkudozott, szépen megfutamodott s már messze volt. A fiuk tehát mindnyájan követték Károlyt s nem sokára javában folyt a labdázás a réten.

Károly nagy kedvence volt az egész falusi gyermekvilágnak, pedig nem igen régóta élt e faluban, hova atyját falusi jegyzőnek hívták meg. Azelőtt városban éltek s Károly nemcsak többet tudott, mint a falusi gyerekek, hanem ügyesebb is volt s mindenféle játéknál mindig ő volt a vezér és az ő szavára úgy hallgattak a többiek, mint mikor a generális kommandirozza a katonákat.

Néhány nappal azon eset után, midőn megmentette a pupos fiut az üldözéstől, Károly a mezőn sétálgat-

ván, egy árok partján ülve találta pupos Petit. A kis pupos fiu ölében tartotta kedves kutyácskáját s keservesen zokogott.

„No mi baj, Peti?” kérdé Károly. „Nem segíthetnék a bajodon?”

Károly eddig még soha sem beszélt Petivel, ámbár többször látta már. Peti csak annyit tudott Károlyról, hogy ez jó pajtása a többi fiuknak, tehát neki, Petinek ellensége. Ezért, ámbár Károly nyájasan szólítá meg, Peti nem bizott benne, azt hitte, hogy Károly is csak boszantani akarja.

„Takarodjál innen, hagyj békében!” kiáltá Peti s egy rögöt fölkapva, Károly felé dobá.

„Ejnye, ez csakugyan gonosz ficzkó!” gondolá Károly s már távozni akart, midőn tekintete Peti kutyájára esett és látta, hogy a szegény állat lába erősen vérzik.

Peti, nem ügyelve többé Károlyra, ismét kutyácskája fölé hajolt s könyezve simogatá és siránkozék:

„Szegény jó kutyácskám! Kedves Bodrim! Nagyon fáj? Oh, mit csináljak veled! Hogy segítek rajtad!”

Károly ezalatt egészen közel ment s így szolt:

„Mutasd a kutyácskát, Peti. Én értek kissé az effélékhez, talán tudok segíteni rajta.”

Peti sokkal durczásabb volt, hogysen nyájas szóval felelt volna; csak engedte, hogy Károly megvizsgálja a kutyácska lábát.

„Ki van ficzomodva a lába, Peti: de ne félj semmit, helyre igazitom és Bodrinak semmi baja sem lesz.”

Peti nem felelt, csak folyton gyanakodva tekintett Károlyra, midőn ez magához vette a kutyácskát és tapogatni, igazgatni kezdé a ficzomodott lábát. De mikor aztán Károly szerencsésen helyreigazította a kutya lábát és Bodri hálásan nyalogató kis orvosa kezét, Peti arcza is fölvidult és még mindig gyanakodva ugyan, de egyuttal kissé zavartan szólalt meg:

„Mért nem mentél el, mikor mondtam, hogy menj.“

„Mert láttam, hogy bajod van.“

„De én követ dobtam feléd! A többi fiuk visszadobáltak volna. Te mért nem tetted?“

„Mert a rosztat nem rosszal, hanem jóval kell viszonzni, azt tanítja a szentírás. Láttam, hogy sírsz, hogy kedvencz kutyádnak valami baja, azért maradtam hát, hogy segítsek, ha tudok.“

„Nagyon sajnálom, hogy bántani akartalak,“ mormogá Peti szégyenkezve. „Most már menni készülsz?“

„Haza kell mennem, várnak otthon. Hanem ha akarod, többször is lehetünk együtt. Jöjj ma este hozzám, szép kertünk van, nekem vannak gyönyörű mókuskáim, majd megmutatom.“

Peti arcza ragyogott az örömtől, de hirtelen ismét elkomolyodott és gyanakodva mondá:

„Oh tudom, nem komolyan beszélsz, csak tréfát akarsz üzni velem, mint a többiek. A kapunál elkergettetnél a cselédekkel! Oh, tudom jól.“

(Vége következik.)

KERTÉSZ LEÁNYKA.

(Keppel a 235. lapon.)

ÉRTI Emma, hogyan kell
Ápolni a kertet.
Nem kapkod. Az, amit tesz,
Mutat gondot, tervet.

Korán reggel öntözi
Virágait sorra.
S kőti paradicsomát
Bokorról bokorra.

A hol burjánt, gyomot lát:
Serényen kitépi.
És a finnyás uborkát
A hőtől megvédi.

Lugasban a folyondárt
Hogy ne kuszszon szerte:
Fölsegíti gyöngéden.
Hogy jég el ne verje.

És ha öntöz, jól vigyáz;
Nem teszi napfényen,
Hogy a csöppön áttörő
Hőtől meg ne égjen.

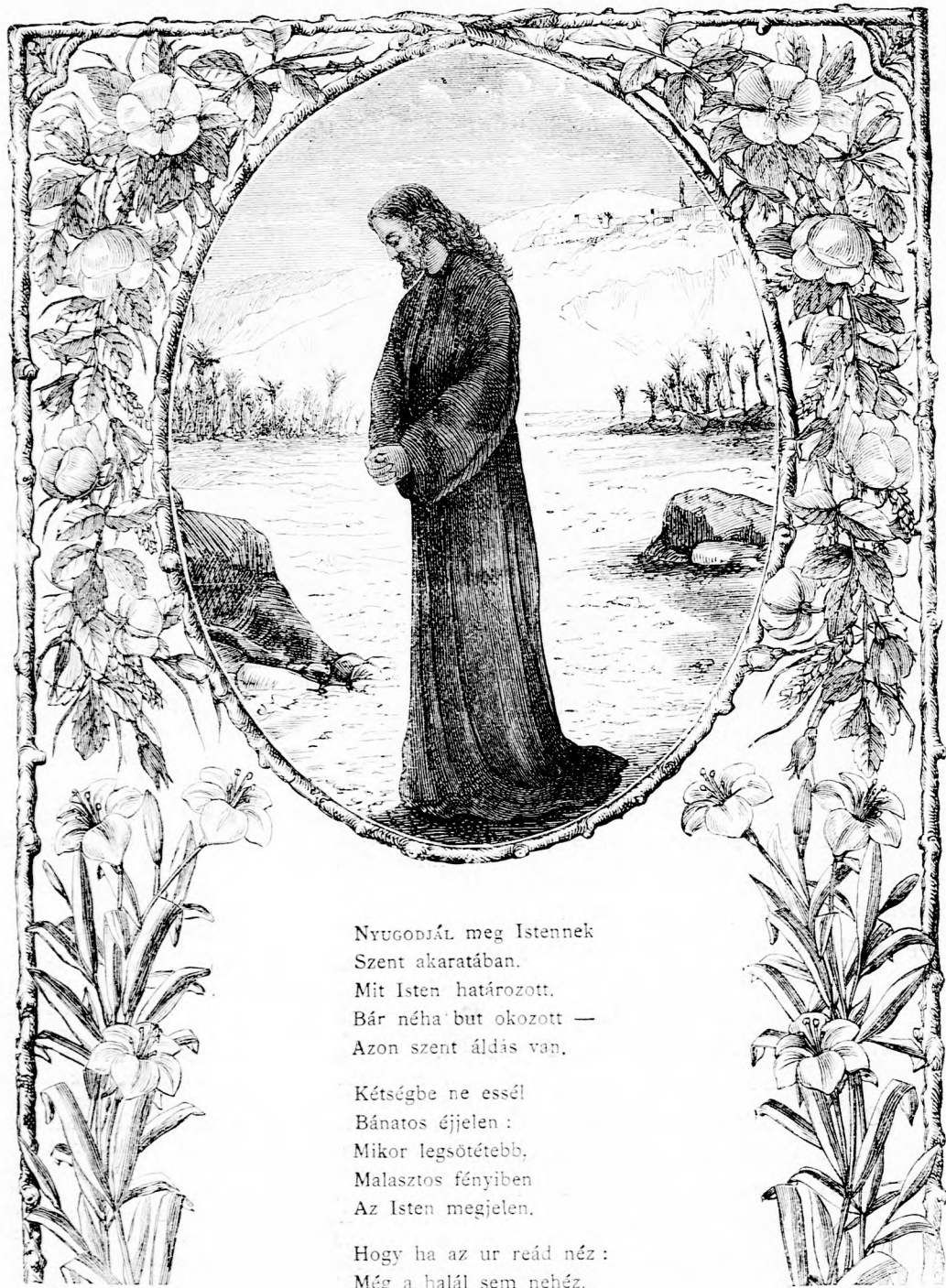
Kertje mintaszerű is.
Daczol hővel, fagygyal.
Benne a nyár tovább él
Vagy három hónappal.

A „Kis Lap“ 11-ik számában megjelent talány megfejtését utólag még beküldték: Ridler Erzsébet és Ilka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Babinetz Emma és Róza. A számrejtvény jó, de megfejtése olyan, hogy e miatt szerénytelenség volna közlése. Próbálkozzatok meg újabbal. — **Plihal Győző.** Felelni mindenkinek szoktam, a beküldött dolgozatokat mindenkori érdeklődéssel fogadom és ha hibásak, szívesen adok utbaigazítást és megmondom, hol a hiba. Ha tehát beküldött leveleidre Forgó bácsi postájában nem találtál választ, annak csak az lehet oka, hogy leveleid vagy a postán elvesztek, vagy másvalamiképp eltévedtek s nem jutottak kezembe. Azért nem szabad kedvedet veszítened; csak iparkodjál továbbra is és ha jónak látják kedves szüleid, iparkodásod eredményét küldd be Forgó bácsinak, ki mindig szívesen fogadja. — **Hirschler Henrik.** A talányt talán ki fogom adhatni.

ARANY MONDASOK.

Nyugodjál meg Istennek
Szent akaratában.
Mít Isten határozott,
Bár néha' but okozott —
Azon szent áldás van,

Kétségbe ne essél
Bánatos éjjelen :
Mikor legsötétebb,
Malasztos fényiben
Az Isten megjelen.

Hogy ha az ur reád néz :
Még a halál sem nehéz.